

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	3014000018
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3014000018.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Petra Paludu v konaní o uznanie a výkon rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s trestom odňatia slobody odsúdenému Q. T., na neverejnom zasadnutí 24. februára 2015 v Bratislave o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 5. decembra 2014, sp. zn. 3 Ntc 3/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. sa napadnutý rozsudok zrušuje.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z.z.“)

rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, zo dňa 02. apríla 2014, právoplatný dňa 25.04.2014, sp. zn. 152Hv 164/13x, ktorým bol Q. T., právoplatne uznaný vinným v bode I./A./1., I./A./2. a I./A./4./ zo zločinu obchodovania s návykovými látkami, čiastočne ako návodca podľa § 28a ods. 1 druhý a tretí prípad a ods. 4 č. 3 SMG, § 12 druhý prípad TZ v bode I./B./1./a/ a I./B./2./a/ čiastočne dokonaného zločinu čiastočne v štádiu pokusu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad SMG, 15 TZ, v bode II./ z prečinu podľa § 50 ods. 1 č. 2 WaffG, pretože:

I./ vo Viedni a na Slovensku v rozpore so všeobecne záväznými predpismi návykovú látku, konkrétne „PICO“, obsahujúcu účinnú látku metamfetamín. HCI v množstve prekračujúcom zákonnú hranicu (§28b SMG) s priemernou čistotou minimálne 71,9%

A./ vyviezli zo Slovenska a priviezli do Rakúska a síce Q. T. v množstve 25-krát prekračujúcom hranicu podľa § 28b SMG ako aj Mercedes Ceriova v množstve 8-násobne prekračujúcom hranicu podľa § 28b SMG

1./ Q. T. vedomým a úmyselným konaním ako spolupáchateľ (§ 12 TZ) s E. B. v neistenom čase od apríla 2013 do 04.09.2013 spolu 15 ciest, pri ktorých dochádzalo k pašovaniu v celkovo 150 cm³ spolu 99g;

2./ Q. T. sám v nezistenom čase od apríla 2013 do 04.09.2013 vykonal ďalších 35 ciest za účelom pašovania v rozsahu 350 cm³, po prepočítaní 231g;

4./ Q. T. výzvou, aby vycestovali na Slovensko a zadovážili u F. K. 120 cm³ PICO a odovzdali mu ho vo Viedni, naviedol S. J., E. B. a O. M., aby vykonali skutok uvedený pod I./A./3;

B./ iným

1./ prenechali a síce

a/ Q. T.

aa./ v nezistenom čase medzi májom 2013 a júnom 2013 S. J. spolu 32 cm³ teda 21,12 g a ďalším odberateľom omamných látok, ktorých identitu nemožno zistiť neznáme množstvo,

bb./ v nezistenom čase medzi májom 2013 a júnom 2013 M. E. spolu 20 cm³ teda 13,2 g za cenu 50 Eur/cm³,

cc./ dňa 03.09.2013 vo vedomej a úmyselne spolupráci s E. B. ako spolupáchateľa (§ 12 TZ) 1,6 g utajenému vyšetrovateľovi za cenu 100 Eur,

2./ pokúšali sa odovzdať a síce dňa 04.09.2013

a/ Q. T. v množstve prevyšujúcom hranicu podľa § 28b SMG a síce 48,91 g čistej látky skrytému vyšetrovateľovi za cenu 4.000 Eur;

II./ Q. T., hoci aj z nedbanlivosti mal pri sebe dňa 04.09.2013 pištoľ značky MAJAROV CVICHY 9 mm a 12 ks nábojov S&B 9 mm, teda zakázané zbrane a muníciu (§ 17) bez povolenia,

za čo bol Q. T. okrem iného odsúdený podľa § 28a ods. 4 SMG k trestu odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky.

sa na území Slovenskej republiky u z n á v a a uvedeným rozsudkom uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky odsúdený Q. T. v y k o n á na území Slovenskej republiky.

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. a § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa odsúdený zaraďuje na výkon uloženého a uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na ostatné výroky o trestných sankciách, uložených odsúdenému Q. T. vyššie uvedeným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, zo dňa 2. apríla 2014, právoplatným dňa 25. apríla 2014, sp. zn. 152Hv 164/13x, sa tento rozsudok o uznaní nevzťahuje.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Trenčíne rovnako ako najvyšší súd týmto rozsudkom, s tým rozdielom, že na výkon trestu odňatia slobody zaradil odsúdeného podľa kritérií § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., súvisiacich s jeho predchádzajúcimi odsúdeniami a výkonom trestu v Slovenskej republike, do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku podal včas odvolanie odsúdený T. písomným podaním. Namieta v ňom okolnosti obsahovo uvedené v nasledujúcej časti tohto odôvodnenia, ktorá sa aj s uplatnenými odvolacími námietkami vysporiada.

Celkovo možno konštatovať, že krajský súd rozhodol v súlade so zákonom a stavom veci, s ďalej uvedenou výnimkou, ktorú najvyšší súd korigoval (v konaní subsidiárne použil osobitné ustanovenie Trestného poriadku, preto rozhodnutie krajského súdu zrušil vcelku a nahradil ho vlastným rozhodnutím).

K odvolacím námietkam odsúdeného:

Rozsudok rakúskeho súdu ani žiadosť Spolkového ministerstva pre justíciu Rakúskej republiky nijako neodráža odvolateľom tvrdené nahradenie časti trestu odňatia slobody protitoxikomanickým liečením ani súdom uložené opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti v rámci trestu, o

akom hovorí ustanovenie § 16 ods. 1 písm. l/ zákona č. 549/2011 Z.z. (ďalej len zákon).

Nie je daný dôvod na odmietnutie uznania výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. f/ zákona, v nadväznosti na tvrdené nesplnenie podmienky uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 písm. a / zákona.

Podľa naposledy označeného ustanovenia rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak (okrem iného) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky.

Ak odsúdený tvrdí, že na území Slovenskej republiky nemá vyššie označené väzby, je to irelevantné, pretože alternatívne zákon umožňuje (a ukladá) uznanie a výkon rozhodnutia v prípade štátneho občianstva odsúdeného a jeho obvyklého pobytu na území Slovenskej republiky.

Za obvyklý pobyt sa na účely zákona považuje v zmysle § 3 písm. g/ (legálna definícia) trvalý alebo prechodný pobyt.

Odsúdený má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, čo sám pripúšťa, pričom v Rakúskej republike sa podľa uznávaného rozsudku zdržoval bez povolenia na pobyt.

Okolnosti uľahčenia sociálnej nápravy odsúdeného (ním namietané) nie sú dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona (viď aj to, čo je uvedené vyššie k § 16 ods. 1 písm. f/ a § 4 ods. 1 písm. a/ zákona), pričom vo všetkých ostatných prípadoch sa rozhodnutie uzná a vykoná.

Naviac, „uľahčenie sociálnej nápravy odsúdeného“ je súčasťou textu zákona pri odovzdaní rozhodnutia na uznanie a výkon zo Slovenskej republiky do iného členského štátu (§ 11 písm. a/ zákona), nie naopak (§ 1 písm. b/ zákona).

Bez ohľadu na uvedené, uľahčenie „sociálnej“ nápravy je potrebné vyložiť ako nápravu spoločenskú, čo nie je bezprostredne viazané na vyšší zárobok v rakúskom väzení, s čím spája tento efekt odvolateľ. Tento bude odovzdaný na výkon trestu z krajiny, v ktorej spáchal drogovú trestnú činnosť s inými osobami dovozom metamfetamínu do Rakúskej republiky, ktorá žiadosťou o uznanie a výkon rozhodnutia tamoršiu adaptáciu odsúdeného odmieta.

Možnosť skoršieho podmieneného prepustenia v Rakúskej republike a tvrdený konflikt s § 17 ods. 4 zákona:

Podľa tohto ustanovenia súd nesmie uložiť prísnejšiu sankciu, ako bola uložená uznávanom rozhodnutí, a to z hľadiska jej druhu alebo dĺžky.

V tomto prípade ide o trest odňatia slobody (druh sankcie) vo výmere štyri roky (dĺžka sankcie). Taká sankcia bola uložená uznávaným rozsudkom a uznaná uznávacím rozhodnutím.

Otázka podmieneného prepustenia je inou otázkou, pričom aj podľa Osvedčenia rakúskeho súdu na podmienené prepustenie podľa rakúskeho práva neexistuje nárok výlučne z dôvodu uplynutia času.

K tomu je potrebné uviesť, že, Slovenská republika nevyužila možnosť podľa ustanovenia § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia Rady ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase. Z toho vyplýva, že (ako už bolo uvedené), pri rozhodovaní o výkone trestu nejde o otázku podmieneného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona

Slovenskej republiky.

Odvolanie je však čiastočne dôvodné vo vzťahu k osobitnému aspektu druhu sankcie, ktorým je zaradenie na výkon trestu, čo sa odrazilo vo výroku tohto rozsudku a bude uvedené nižšie.

Odvolateľom uvádzané rozhodnutie rakúskeho najvyššieho súdu o vydaní na trestné stíhanie do Slovenskej republiky v inej trestnej veci na aktuálnom rozhodnutí nemôže nič zmeniť, nakoľko požiadavka rakúskej strany na uznanie a výkon rozhodnutia tamojšieho súdu, ktorého sa týka napadnutý rozsudok, ostala nezmenená. To je zrejme dôsledkom toho, že uvádzaná podmienka vydania na trestné stíhanie do Slovenskej republiky, a to odpykanie si vykonaného trestu, už nie je aktuálna, a to práve v dôsledku uznania a výkonu dotknutého rozhodnutia v Slovenskej republike (na základe žiadosti rakúskych orgánov), čím je splnený účel výkonu aktuálneho trestu aj vydania v inej trestnej veci

Nie je rozpor (ako sa nazdáva odvolateľ) v rozhodnutí rozsudkom na neverejnom zasadnutí podľa § 15 ods. 1 zákona, a verejným vyhlásením rozsudku. Verejným vyhlásením je splnená požiadavka Čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pričom v prípade rozhodovania na neverejnom zasadnutí (neskôr vyhláseným) rozsudkom sa osobitne strany (teda ani prokurátor) o vyhlásení neupovedomujú (termín vyhlásenia sa zverejní všeobecne dostupným spôsobom). Takto postupoval v odvolacom konaní aj najvyšší súd.

Tieto dovolacie námietky teda nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o zaradenie na výkon trestu odňatia slobody, ide o obligatórnu náležitosť rozhodnutia o takom treste. Keďže však ide o uznanie a výkon trestu uloženého súdom Rakúskej republiky, nie je dôvod reformovať spôsob výkonu trestu, ktorý sa uznáva.

V konkrétnom prípade nie je možné presne určiť spôsob aktuálneho výkonu trestu z režimového hľadiska tak, aby bolo z tohto hľadiska možné rozhodnúť o zodpovedajúcom spôsobe výkonu trestu v Slovenskej republike. Zároveň platí, ženie je aplikačne správne použiť kritériá § 48 ods. 2 Tr. zák., nakoľko také ustanovenie súd štátu pôvodu pri rozhodovaní o treste nepoužil.

Preto na účel nesprísnenia trestu v rámci jeho druhu zaradil najvyšší súd odsúdeného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia (k tomu pozri R 112/2014), zohľadniac dĺžku zostatku (teda po započítaní) vykonávaného trestu a zmeniac v tomto výroku rozhodnutie krajského súdu, ktorý ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. použil nesprávne (ako vyplýva z vyššie uvedeného výkladu).

Vo zvyšnom rozsahu rozhodol najvyšší súd rovnako ako krajský súd.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.